

כל המשפחה מחוברת סביב הדף של אבא

מסרים מהדף היומי / פרשת ויצא תשפ"ה / גיליון מס' 134

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדף'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ר יעקב שמשון מלובלין זיע"א
אשר נפטר ללא זש"ק

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף קסד:

"שלוש עבירות אין אדם ניצול מהן כל יום... ועיון תפילה"
עיון תפילה, איזו עבירה היא זו? הרשב"ם מבאר: זהו מצב בו אדם התפלל בכוונה ולאחר שמתפלל מחליט כי 'מגיע לו' שהקב"ה ישמע לתפילתו
חשוב להפנים, אנו מתפללים, אך הקב"ה יודע טוב מאיתנו מה טוב בשבילנו. כמו כן, הוא לא חייב לנו דבר! אנו עבדיו והוא אדונינו, ולא להיפך, כמובן
המבוגרים שבינינו זוכרים: ביום ראשון ד' בחשוון תשנ"ה נראה החייל נחשון וקסמן בפעם האחרונה, עומד בצומת כלשהי בדרכו לביתו, כשבושש מלהגיע הביתה, החלו החיפושים אחריו, ואלו הסתיימו כאשר הגיעה 'הודעה לעיתונות', החייל נחטף על ידי מחבלים אשר הציבו אולטימטום: אם עד ליל שבת לא ישוחררו כמות של מחבלים כדרישתם, החטוף יוצא להורג. עם ישראל כולו התעטף בחרדה, תפילות-רבים נערכו בכל מקום, רבבות נשים, גם כאלו הרחוקות מתורה ומצוות נענו לקריאת האמא והדליקו נרות שבת לזכותו. התבצע מבצע חילוץ, אך למרבה הזוועה, תוך כדי המבצע נרצח נחשון, יחד עם מפקד הכוח הפורץ, הי"ד. בימים שלאחר מכן נשאל האב יהודה וקסמן בתקשורת: "היתכן? והיכן כח התפילה?" והאב השכול, השיב באמונה מתוך עומק האבל: "לאבא מותר גם לומר לא...!"

איך זה קשור אלינו?

אנחנו מאמינים בני מאמינים, מאמינים בכח התפילה, ויותר מזה מאמינים, כי לא הכל מגיע לנו, ולא הכל אנו צריכים להבין

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף קסד:

"כלך לך מלשון הרע הזה"
הגמרא השבוע מספרת: שטר הלוואה מקושר [כלומר שקופל ונקשר באופן ייחודי] הובא לפני רבי הקדוש, רבי לא מצא שנקוב עליו תאריך, בנו רבי שמעון הציע לחפש זאת בין קפלי השטר, ואכן הזמן נמצא רשום בין הקפלים. רבי סבר שבנו הוא שכתב את השטר שלא כהוגן, אך הבן הצטדק: "לא אני הוא שכתבתי, רבי יהודה חייטא כתבו", בתגובה ספג גערה מאביו: "חדל מלספר לשון הרע!"
למדנו מכך כי אין תירוץ המתיר לספר לשון הרע, גם לא כדי להינצל מחזק
החפץ חיים סיפר: פעם נסע הגאון מוילנא נסע בעגלה, העגלון היהודי לא נזהר, והסוס סטה מן הדרך כשהוא רומס בדרכו ערוגות של ירקות שדה. העגלון נמלט בפחד, ובעל השדה, גוי גברתן, ניגש להפליא את מכותיו בנוסע הקדוש. הגר"א שתק, ולימים התבטא: "לו הייתי מצביע לגוי על האשם האמיתי, הייתי ניצל ממכות, אולם כל תורתי ומצוותי לא היו מגינות עליי מלהתגלגל בכלל נובה, לא פחות!!"

איך זה קשור אלינו?

כשם שלא יעלה על דעתנו לאכול חזיר רק כי 'לא נעים', כך לא יעלה על הדעת לספר לשון הרע רק כי 'לא נעים'

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף קנט.

"תחת אבותיך יהיו בניך"
בגמרא השבוע למדנו: בן שמכר את ירושת אביו בעוד אביו חי, ומת הבן [המוכר], ואחריו האב [המוריש], הנכד, בנו של הבן, מוציא את הירושה מהקונים, מאחר והירושה מעולם לא היתה ברשות האב שיוכל למכרה; ומדוע הקונים אינם יכולים לטעון שהיות שהנכד יורש רק מכוחו של הבן, אינו יכול לרשת יותר ממנו? מבארת הגמרא: הנכד כלל אינו יורש מכוח אביו, אלא מכוח סבו, כמאמר הכתוב: "תחת אבותיך יהיו בניך", לנכד יש זכות ישירה לרשת את הסב
כיוצא בזה, זכותו של אדם המגנה על יוצאי חלציו, אינה מתבטאת בהכרח בילדיו, פעמים שהיא מבצבצת דווקא בנכדיו
נער, בן קיבוץ, התחזק והתקרב ליהדות, ואף נעשה בן בית בביתו של ה'חזון איש'. אביו של הנער שהכיר את החזון"א מנעוריו, התפרץ באחד הימים לביתו וצרח: "גנבתם לי את הילד"; "הנך יכול לפנות למשטרה" - הגיב החזון איש בשלווה; "אסתדר בלי המשטרה!" - איים האב, ובחוצפה הוסיף: "אבריימ'ל", פנה לחזון"א בכינוי שהכיר מנעוריו: "אתה זוכר כמה דמעות שפך אבי בכדי לעצור את הידרדרותי, זה לא הועיל לו, וגם לך זה לא יועיל!". עווית של כאב עלתה על פני החזון"א כשזוכר באותן דמעות, והוא הגיב: "דמעות אינן הולכות לריק. אם הן לא עזרו לכן, הן עוזרות לנכד"

איך זה קשור אלינו?

כולנו מיוחסים, בני בניהם של אברהם יצחק ויעקב, קדושתם, כוחותיהם ותפילותיהם עומדות לזכותנו, רק נלך בעקבותיהם

